

PREDICĂ LA DUMINICA A XVIII-A DUPĂ RUSALII

Pescuirea minunată

Și trăgând corăbiile la țărm, au lăsat totul și au mers după El (Luca, V, 11)

Frați creștini,

În cuvintele Evangheliei simțim dumnezeirea, ceea ce nu simțim în nici unul din cuvintele omenești. Parcă vedem pe Dumnezeu vorbind, ori de câte ori citim cu atenție o pagină de Evanghelie. Parcă suntem înălțați pe alt țărm, parcă plutim în văzduhul minunilor dumnezeiești.

Într-o dimineață de vară Domnul Iisus Hristos se duse lângă lacul Ghenisaretului, căruia i se mai zicea și Marea Galileii. Acolo a văzut două corăbii din care pescarii coborâseră și tocmai își dregeau mrejele. Ei toată noaptea se trudiseră, dar nu pescuiseră nimic. Deodată Domnul Hristos se urcă în corabia lui Simon Petru și-l rugă s-o depărteze puțin de la uscat. După ce sătură mulțimile cu sfintele Lui învățături, vorbindu-le din corabie, îi zise apoi lui Simon să meargă cu corabia mai în larg și să lase mrejele în apă la pescuit.

– Învățătorule, răspuse Simon, toată noaptea ne-am trudit și n-am prins nimic, dar după cuvântul Tău voi arunca mrejele în apă. Dar abia le aruncă și mulțime de pești se prinse în

mreje, încât acestea stau să se rupă. Simon a făcut atunci semn tovarășilor săi din cealaltă corabie ca să vină să le ajute. Pescuirea a fost atât de bogată încât amândouă corăbiile erau gata să se scufunde.

Văzând minunea aceasta, pe ucenici i-a cuprins o mare frică, iar Petru căzând în genunchi la picioarele lui Iisus i-a zis: "Du-te de la Mine, Doamne, că sunt om păcătos!" Spaimă mare îl cuprinsese pe el ca și pe toți ceilalți de pescuitul atâtor pești. Domnul Iisus a zis, însă, către Petru: "Nu-ți fie frică, de acum vei fi pescar de oameni." Trăgând ei corăbiile la uscat, au lăsat totul și-au mers după El.

Din această Sf. Evanghelie desprindem câteva învățături foarte folositoare pentru mântuirea sufletului nostru. În primul rând, descoperim că Mântuitorul Iisus Hristos a fost Dumnezeu adevărat, căci cine putea să fie acesta de care ascultau marea, vânturile și peștii, dacă nu Creatorul tuturor? Peștii cei necuvântători, când au simțit asupra apei în corabia lui Petru pe Ziditorul lor, au venit cu grămada ca să-L vadă și să-L asculte cuvântul. Așa s-au lăsat prinși în mrejele apostolilor și scoși afară la uscat, la porunca Domnului Hristos.

Această minune a fost înfricoșătoare pentru ucenici, care simțind dumnezeirea lui Iisus s-au temut. De aceea, Petru, plin de spaimă, a îngenuncheat înaintea lui și cu frică L-a rugat să se depărteze de el, că e plin de păcate. Această minune i-a uimit pentru că niciodată în viața lor nu prinseseră atâtia pești și, mai ales, după o noapte de trudă zadarnică.

Această minune i-a speriat și i-a făcut să creadă că numai Dumnezeu a putut să facă ceea ce a făcut. Ei au înțeles că toți și toate se supun și ascultă de glasul Lui. El este Domnul cerului și al pământului, Creatorul și Mântuitorul sufletelor noastre. De aceea, au lăsat toate și au mers după, fiind martori și la alte minuni care mai de care mai înfricoșătoare și mai mari.

Ucenici și-au dat seama că umblă Dumnezeu pe pământ îmbrăcat în trup omenesc, tănuit de ochii omului și, din când în când, puterea lui Dumnezeu îi înspăimânta. Iată de ce, văzând teama lui Petru, Iisus îi zise: "Nu-ți fie frică, de acum vei fi pescar de oameni!" Oamenii erau atrași de frumusețea Lui, și de frumusețea cuvintelor Lui demonii fugeau îngroziți neștiind ce să creadă despre puterea cea mare care ieșea din Dumnezeu-Omul Iisus Hristos.

Fariseii și cărturarii bătrânii poporului și, mai ales, invidioșii rămâneau încremeniți de frumusețea învățăturilor Lui și de adevărul cel tainic cuprins în predicile și pildele Lui. De aceea, ziceau înspăimântați: "Niciodată n-a vorbit cineva ca omul acesta".

Iisus a venit să ne arate pe Tatăl ceresc, pe Dumnezeu, dar a trebuit să procedeze așa de minunat încât să-L facă pe om să înțeleagă fără să-și piardă mintea sau lumina ochilor și fără să se ardă de puterea focului dumnezeirii Sale, fiindcă nimeni n-a putut vreodată și nici nu va putea să-L vadă pe Dumnezeu în toată măreția și puterea dumnezeirii Sale. Este cu neputință

aceasta, de aceea s-a înspăimântat Petru când a văzut o asemenea minune ca, de altfel, și atunci pe Tabor când s-a înfricoșat de puterea luminii ce izvora din trupul lui Iisus, căzând împreună cu Iacob și Ioan cu fețele la pământ, neputând suferi acea lumină orbitoare.

O mare greșeală fac unii oameni, care au pretenția să vadă pe Dumnezeu. Ei nu știu cât sunt de mici și neputincioși față de măreția și puterea dumnezeiască. Ei nu simt pe Dumnezeu din minunile Lui, nici din cartea cerului și a pământului, nici din cărțile Bisericii, nici din cartea cărților – Biblia – unde se vorbește despre El. Ei nu citesc în toate aceste cărți; ei citesc numai ziare, reviste și cărți de povești și, de aceea, au orbit și nu mai văd soarele dogorător de pe cer, nu mai văd luna și stelele, lucrul mâinilor lui Dumnezeu, neputând simți, deci, prezența Lui în tot locul stăpânirii Lui.

Mulți nu vor simți niciodată pe Dumnezeu decât pe patul morții, când se vor vedea înconjurați de duhurile necurate ale iadului care vor veni să le apuce sufletul cel nepăsător și să-l ducă cu ei în chinurile veșnice. Cum poți tu, vierme orb, care te târăști pe pământ, să vezi pe Acela care a creat aștrii cerești? Poți tu măcar să privești la soare? Căci dacă ar lăsa El soarele mai jos puțin, ar arde tot pământul. Omul, în mândria lui, crede că dacă a ajuns să zboare prin văzduh cu mașinăriile lui, el este totul, el este Dumnezeu. Dacă ar avea smerenie, s-ar vedea atât de mic cât o furnică, fiindcă sunt unele furnici care au aripi și zboară. Dar, din cauza mândriei, omul nu poate vedea și nu poate citi nici stelele de pe cer, nici minunile lui Dumnezeu pe pământ.

Iată ce ne relatează fericitul Augustin despre felul cum a vrut să scrie odată o carte despre Dumnezeu. Și zice el: "N-am putut să scriu decât atât: Despre Dumnezeu. M-am muncit să încep mai departe și n-am putut. Atunci am plecat pe malul mării întristat și îngândurat și am găsit acolo un copilăș care făcuse o gropiță în nisip iar cu un ciob în mână lua apă din mare și o turna în gropița lui. L-am întrebat ce face și mi-a răspuns că vrea să toarne toată apa din mare în gropița lui. M-am mirat mult de naivitatea acestui copil și am zis în mintea mea:

– Iată, Augustine, așa vrei să faci și tu, să scrii în cartea ta toată măreția, minunile și puterea lui Dumnezeu. Aceasta este cu neputință, căci după cum cu neputință este copilului să mute toată apa mării în acea gropiță mică, tot așa și tu nu vei putea să scrii toată măreția, frumusețea și puterea dumnezeiască în cartea ta."

Cu atât mai mult, nu va putea cineva să-L vadă pe Dumnezeu în toată puterea Slavei Sale, căci se va arde, va orbi și se va nimici pentru că mintea omului este limitată și puterile lui sunt mărginite întocmai ca a unui vierme neputincios. Mai departe, ne spune Sf. Evanghelie că Apostolul Petru îi spune Domnului că toată noapte s-a trudit și n-a prins nimic, dar, după cuvântul Domnului, a făcut ascultare și a lăsat mrejele în apă pentru pescuit.

Iată, deci: trudă zadarnică. În zadar se trudește omul singur numai cu înțelepciunea lui ca să facă ceva în noaptea păcatelor. Fără ascultare de glasul lui Dumnezeu și de poruncile Lui, nu face nimic, așa cum n-au putut să facă nimic mulți oameni ce s-au lăsat târâți de poftele lor, de ambițiile lor. Neascultând și disprețuind pe Dumnezeu, n-au putut să facă ceva în viața aceasta, căci pe mulți i-am văzut mergând bine, sporind cu treburile, dar, deodată, prăbușindu-se în cea mai mare mizerie și spulberându-li-se toată agoniseala lor în câteva clipe. Aceasta pentru că nu și-au pus nădejdea în Dumnezeu și n-au vrut să asculte de cuvântul Lui, de biserica Lui și de uceniciei lui.

Ascultarea lui Petru din Evanghelia de astăzi l-a făcut fericit și l-a făcut să-L cunoască pe Fiul lui Dumnezeu prin mare ași neuitata minune a mulțimii peștilor ce s-au prins atunci... Acesta era un semn pentru el, ca atunci când va propovădui lumii cuvântul lui Dumnezeu, să aibă puterea convingerii și să-i aducă pe oameni de la întuneric la lumină, de la minciună la adevăr, de la puterea satanei la Dumnezeu. Așa s-au convertit de la prima lui cuvântare ținută la Ierusalim, trei mii de suflete. Iată că într-adevăr Domnul Iisus Hristos îl făcuse pescar de oameni după cum îi spusese.

Dar Ap. Petru avea frică de Dumnezeu, pentru că el se simțea păcătos, simțea distanța cea mare dintre om și Dumnezeu. Frică de Dumnezeu trebuie să avem și noi în tot locul și în tot timpul, nu atunci când suntem în primejdie și când vedem moartea în fața ochilor. Cine are frică de Dumnezeu capătă înțelepciune și află calea cea adevărată și dreaptă și, mai ales, se ferește de păcate în tot locul.

Omul care are frică de Dumnezeu știe că ochiul lui Dumnezeu cel neadormit îl poate vedea oriunde căci deasupra noastră, sus, este ochiul Lui cel senin care privește și vede căile noastre. Dar, omul nelegiuit, orbit de păcat, nu are simțul acesta bun și folositor care l-a avut Petru și ceilalți ucenici. Nu simte pe Dumnezeu și n-are frică de El. Omul fără frică de Dumnezeu n-are nici milă, nici rușine de aproapele și se face și pildă rea față de copiii lui.

Așa a făcut un oarecare, ce și-a luat copilul și a plecat la furat; înainte de a intra în lanul cu porumb se uita în stânga, se uita în dreapta și tocmai voia să intre. Dar băiețelul îi zise: "Tată, te-ai uitat în toate părțile, dar în sus nu te-ai uitat, să vezi că acolo ne vede cineva, ne vede ochiul lui Dumnezeu".

Așa se fac toate păcatele, fără frică de Dumnezeu, de aceea, la urmă, va fi greu și va fi vai de părinții aceia care nu se îndreaptă nici după muștrarea copiilor. În multe familii, datorită unor copii credincioși se mai abțin părinții de la unele mari nelegiuiri, că sunt mulți părinți care se bat, se înjură, se dau diavolului în fața copiilor. Urât obicei și rea pildă!

Muți creștini au o părere greșită despre religia noastră ortodoxă. Ei zic că Domnul Hristos făgăduiește oamenilor fericirea numai în viața cea de dincolo, nu și aici pe pământ, dacă păzesc și ascultă poruncile lui Dumnezeu. Unii zic că aici pe pământ sunt chinuți, necăjiți și suferă chiar dacă ascultă sau nu ascultă de cuvântul lui Dumnezeu. Așa că, mai bine să nu asculte, să nu se știe dacă există viață veșnică și mai bine să se lupe să trăiască fericiți aici pe pământ, căci ce va fi dincolo nu se știe.

Ce rău greșesc acești oameni, căci dacă citim în Sf. Carte a lui Dumnezeu, Sf. Scriptură, găsim promisiunile făcute de El, de la începutul lumii și vedem că aceste promisiuni se împlinesc chiar sub ochii noștri, căci așa zice Dumnezeu prin proorocul Isaia: "Dacă veți vrea și Mă veți asculta, atunci bunătățile pământului veți mânca, iar dacă nu veți vrea și nu mă veți asculta, sabia vă va mânca pe voi".

Prin proorocul David Duhul Sfânt a zis: "Cu lungime de zile îl voi umple pe el și vor arăta lui mântuirea Mea", iar Mântuitorul Iisus Hristos a spus: "Amin, grăiesc vouă, nu este nimeni care să-și lase casă sau frați, sau surori sau tată, sau mamă ori femeie, ori copii sau avere pentru Mine și pentru Evanghelie și să nu primească însutit chiar acum în viața aceasta".

Cel ce crede în Dumnezeu să fie încredințat că Dumnezeu se ține de cuvânt și împlinește ce a spus numai că omul este necredincios și cade în neascultare de poruncile lui Dumnezeu, iar în loc de binecuvântare de la Domnul primește mânia și blestemul dumnezeiesc care îl urmăresc în tot locul. Fiindcă este vorba de neascultarea omului de cuvântul lui Dumnezeu, să pornim puțin firul acestei neascultări și să vedeți cum încep unii și, în special tineretul, să-și clădească fericirea pe acest păcat.

Din cele ce observăm noi astăzi, ne dăm seama în ce mare întuneric se află și cât de întunecată este mintea unora, că nu vor să mai țină seama nici de binecuvântarea părinților și nici de a lui Dumnezeu.

O fată s-a îndrăgostit de un băiat pe care l-a întâlnit în cine știe ce locuri de petreceri și, nu după mult timp, pleacă fără știrea părinților, să trăiască fără cununie, fără binecuvântarea lui Dumnezeu și a părinților. Când aud părinții ce a făcut fata lor, strigă îndurerați, îi zic fel de fel de vorbe, o blestemă, o dă necuratului, și amândoi uniți îi trimit vorbă că n-are ce să mai caute în casa lor niciodată. Trece timpul și, mai de dorul fetei, mai de milă, bieții părinții cedează și-i trimit vorbă să se întoarcă.

Dar neascultarea se ține lanț. Părinții îi îndeamnă pe copii să se cunune și acceptă, dar când vor ei, mai târziu. Tocmesc întâi muzica, fac cheltuială mare și neglijează preotul și atunci, când ajung la acesta, află uimiți că ziua fixată de ei pentru cununie e oprită de canoane, fiind

post sau din alte motive. Atunci oamenii noștri spun cu supărare: "Păi, ce să facem, părinte, că am tocmnit muzica, am arvunit restaurantul, am făcut cheltuielile cu alimentele și ni se strică?"

Preotul fiind și el constrâns de aceste lucruri, ca și părinții lor, îi trimite la Episcopie ca să ceară dezlegare. Cei de acolo, văzând că deja trăiesc în păcatul desfrânării, le dă o hârtie la mână să poată preotul să-i cunune chiar dacă e post. Astfel, din neascultare în neascultare, se calcă legea, nu se mai ține cont nici de canoane și cad sub blestem dumnezeiesc. Vine apoi peste ei mânia lui Dumnezeu și, când începe să trosnească biciul dreptății lui Dumnezeu în casa lor în diferite chipuri se întrebă uimiți cu ce au greșit.

Vin asupra lor pagube mari, boli grele, ceartă și bătaie, despărțiri, copii bolnavi, suciți și paralitici, îndrăciți și neascultători, mai rău ca părinții lor și tot așa multe răutăți. Ei se întrebă mereu cu ce vor fi greșit Domnului, dar iată ce au făcut: au pornit-o rău de la început, cu blestemul târâș. Sunt cazuri când copiii își bat părinții pentru că și ei au bătut pe părinții lor. Sunt copii care-și lasă părinții să se chinuiască de foame, pentru că și ei au lăsat pe părinții lor să moară de foame și au murit neîngrijiți.

Așa era într-un sat un băiat care avea armă de vânătoare. Într-o zi s-a încăierat cu tacă-său care era bătrân și a ajuns să-și lovească părintele cu țeava puștii așa de rău că aceasta s-a rupt. Au fost luați amândoi la cercetări de autorități și, când a fost întrebat bătrânul cum s-au petrecut lucrurile, el a zis: "Nu pedepsiți pe fiul meu, căci a venit timpul să-mi iau pedeapsa pentru păcatul meu. Ia uitați-vă bine la țeava puștii că a fost lipită, pentru că eu am rupt-o mai întâi pe spinarea tatălui meu".

S-au mirat cu toții de judecățile lui Dumnezeu și mulți s-au îndreptat văzând cu ochii lor cum pedepsește Dumnezeu păcatul, cât de târziu. Așa că nimănui să nu-i pară glumă, căci păcatul nu rămâne nepedepsit. Nu vei scăpa de pedeapsa veșnică, chiar dacă nu ispășești păcatul în lumea aceasta prin pocăință sinceră, adică să te căiești de răul pe care l-ai făcut cuiva și, cu atât mai mult, părinților care te-au zămislit și te-au făcut, care ți-au dat viață, au cheltuit ca să înveți carte și au suferit, într-un fel sau altul, până a te vedea om mar ești fericit în viață. De aceea, porunca lui Dumnezeu zice: "Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți fie ție bine și să trăiești ani mulți și fericiți pe pământ".

Copiii trebuie să-și cinstească părinții, desigur pe părinții cei credincioși care învață pe copii la rele. Aceia nu trebuie ascultați. Nu va fi bine de copiii care nu ascultă pe părinții când îi îndeamnă la bine, căci așa le vor face și lor copiii mai târziu și, astfel, vor avea supărări după supărări.

Așa am citit într-o carte că într-un sat de munte un tânăr rămăsese cu bătrânul lui tată. Fiind necăsătorit, a cunoscut o tânără care i-a spus că s-ar căsători cu el, dar nu poate pentru

că nu vrea să ajungă să îngrijească și de tacă-său. Tânărul nostru i-a promis că-l va lua pe bătrân și-l va duce de acasă. Cum a zis, așa a și făcut. Căci, într-o dimineață își luă bătrânul său tată de braț, îl scoase binișor din sat și-l duse spre întinsele păduri din munte, ca să se rătăcească și să-l mănânce fiarele sălbatice. Cu ochii înlăcrimați bătrânul tată mergea înainte și suspina.

Deodată, tânărul se oprește și voi să se despartă de el ca să se întoarcă acasă, dar tatăl lui îi zise cu ochii în lacrimi: "Fiul meu, vezi, colo mai sus este o piatră mare; te rog, du-mă până acolo, căci până acolo am dus și eu pe tata". Și plângea, plângea mereu bătrânul, pentru că și-a adus aminte abia atunci de marele păcate pe care-l făcuse când era tânăr. Ce bine ar fi să-și aducă aminte fiecare mai înainte de moarte de toate păcatele, de toate nedreptățile, de toate neascultările pe care le face omul în viață și cu căință la spovedanie, să le spună înaintea lui Dumnezeu, ca nimeni să nu moară neispășit și cu canonul neîmplinit.

Să ia aminte tineretul nostru și copiii să nu supere părinții; să nu plece fără binecuvântarea părinților, căci mare este darul binecuvântărilor pe care-l au părinții pentru copiii lor. Mai înainte, copiii cereau binecuvântarea părinților chiar de mici. După ce-și făceau rugăciunile de seară, ziceau: "binecuvintează-mă, mamă și tată!" Sărutau mâna părinților și mergeau la somn. Dimineața la fel făceau înainte de a pleca la școală sau la treabă. La venire cereau iarăși binecuvântare și, mai ales, cereau binecuvântarea părinților înainte de a se căsători, ca să le fie bine în viață și să trăiască fericiți pe pământ cum a zis Dumnezeu.

Iată de ce nu mai este fericire în căsătoriile tinerilor noștri. Pentru că aceste căsătorii sunt nelegiuite și se fac fără binecuvântarea lui Dumnezeu și a părinților. O, ce fericită ar fi lumea dacă ar avea copii buni, cu frică de Dumnezeu, credincioși și respectuoși. O, ce fericiți ar fi și copiii dacă ar avea părinți cu frică de Dumnezeu, cu ascultare de El și de Biserica Lui care să petreacă în rugăciuni și cântece duhovnicești.

Părinții vicioși, gălăgioși și hulitori, bețivi și tutunari, care dau diavolul pe copiii lor și îi învață tot felul de răutăți, aceștia nu se mai pot numi părinți; aceștia sunt criminali, fiare apocaliptice pe care-i va spulbera Dumnezeu ca pleava în vânt. Când vedem și auzim de astfel de nelegiuiri, să nu ne mirăm prea mult, ci mai bine să ne înfricoșăm că se împlinește sub ochii noștri un semn al vremii de apoi de care ne vorbește Sf. Ap. Pavel.

El spune că în vremile din urmă se va arăta fiul pierzării, omul păcatului, anticrist și că, înainte de a veni sfârșitul va veni lepădarea de credință în multe feluri și în multe forme și se vor lepăda oamenii de Dumnezeu și de dreapta credință și apoi, iată și sfârșitul ca să-și ia plata fiecare. Toți cei ce nu vor să învețe credința cea dreaptă așa cum au propovăduit-o toți sfinții lui Dumnezeu; toți cei ce refuză să se spovedească, să se împărtășească și să vină la biserică toți

cei ce cred numai de formă și n-au un fond sănătos de creștin adevărat și nu sunt convinși de existența lucrurilor nevăzute, precum și ce ce-și tăvălesc sufletul și trupul prin toate poftele vinovate ale plăcerilor, aceștia toți au ajuns în prima fază a lepădării de Dumnezeu, prima fază a cancerului sufletului.

Să ne trezim, frați creștini, e timpul să ne trezim și să tragem și noi corăbiile la uscat. Să lăsăm și noi totul ca ucenicii Domnul și să mergem după El. Să mergem după El înseamnă să mergem după poruncile Lui, să ascultăm glasul Lui cel dumnezeiesc și să împlinim cu orice risc voia Lui. Să mergem după El, după El nu după noi, nu după poftele noastre nici după orice glas înșelător și ademenitor al lumii.

Sf. Evanghelie ne spune că ucenicii au lăsat totul; eu mă gândesc să lăsăm și noi tot ceea ce ne împiedică de a-L urma pe Domnul, tot ceea ce ne împiedică de a-L urma pe Domnul, tot ceea ce ne leagă de păcat, tot ceea ce ne împinge spre pierzare sufletească și trupească, să lăsăm tot păcatul, toată patima, toate viciile reale, tot ceea ce nu-i place Domnului Dumnezeu.

Haideți să lăsăm și noi toate și să pornim de azi înainte, să urmăm Domnului Hristos. Lăsați înjurăturile, lăsați drăcuielele, lăsați toate și veniți după Domnul că după El este bine. Să cinstim sfânta duminică, să venim la sfânta biserică, să ascultăm sfânta liturghie, căci aici în corabia lui Dumnezeu ne vorbește Fiul Său Iisus Hristos și ne hrănește cu sfintele Lui învățături ca și pe poporul de pe marginea lacului Ghenisaret. Aici cereți ajutorul lui Dumnezeu cu încredere, când aveți supărări și necazuri, căci vai de cei ce merg la vrăjitoare și fermecătoare, fiindcă aceia se depărtează de Harul lui Dumnezeu, iar duhurile necurate se țin scai după ei și le duc acasă și vai de casa aceea unde intră duhurile necurate.

Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte, să păstrăm sfânta credință, să rugăm pe Domnul să ne înmulțească credința dar să depunem și noi cât mai mult efort pentru a ne îmbogăți sufletul prin fapte bune.

Să rugăm pe Dumnezeu să depărteze de la noi orice duh de nepăsare, orice duh de amânare a pocăinței, orice lenevire în fapte bune, orice duh de mândrie și silnicie. Să stăm neclintiți în ascultare de cuvântul lui Dumnezeu, lăsând și noi totul ca ucenicii Lui și să mergem după El până la sfârșitul vieții noastre de astăzi înainte, căci atunci ne va lua și pe noi acolo unde sunt ucenicii Lui în veșnica fericire.

Rugăciune

Dumnezeul minunilor, Doamne Iisuse Hristoase, Cel ce ai umplut mrejele pescarilor, Cel ce ai plouat mână în pustie poporului Tău Israel, revarsă Tu Duhul cel Sfânt ca să lumineze mintea noastră și să ne hotărască inima pentru a porni pe drumul cel drept și luminos și a merge pe urma pașilor Tăi până la sfârșitul vieții noastre. Amin.